rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 12. prosinec 2026

Obsah: V.Tylová Meditace vánoční, Mystika mládí, Bl.Ramon Lull Kniha o příteli a..., Ikona Narození Páně, Pohanské pozůstatky a křesťanské poklady, Matta el-Meskin, Konec lidstva, V.Tylová Bez kontur, Návštěva Betléma, Kdo potěší Ježíše..., Stačilo usnout...., Převrat v genetice, Mystika stáří, Brněnská akademie duchovního života Patrika Kužely OP

MEDITACE VÁNOČNÍ

KDO ZAČNE ŽÍT UŽ S JEZULÁTKEM,
DOKÁŽE PROJÍT VELKÝM PÁTKEM.
PODIVNÉ VĚCI SE DNES DĚJÍ,
HLAS ZVONŮ TÁHNE ZA NADĚJÍ
A MÍŘÍ ZA NEJVĚTŠÍM SVĚTLEM.
POJĎME A UVIDÍME BETLÉM.
KDO NEVÍ KUDY KAM,
AŤ PŘIJDE K JESLIČKÁM.
JE ŠTĚDRÝ DEN A BÍLÁ MANA SNĚŽÍ,
A NAŠÍM MĚSTEM SVĚTLONOŠI BĚŽÍ,
ZAS NESOU RADOST S KAŽDOROČNÍ ZVĚSTÍ.
SLAVNOSTNĚ ZVONÍ ZVONY ZE VŠECH VĚŽÍ,
SVÁTEČNÍM SMÍREM PROUDÍCÍ A SVĚŽÍ
JAK HOLUBICE S ČERSTVOU RATOLESTÍ.
ZABALEN V PLENKÁCH, JEŽÍŠ V JESLÍCH LEŽÍ,
PROKŘEHLÝ ZIMOU, BEZBRANNÝ A TICHÝ.
A PŘITOM MŮŽE ODPOUŠTĚT I HŘÍCHY
A ROZDÁVAT VŠEM LIDEM DÁRKY ŠTĚSTÍ.
ODLOŽTE ZLOBU, ZÁVIST, MSTU, TRN PÝCHY,
K VÁNOČNÍM SVÁTKŮM VŮBEC NEHODÍ SE.
I KDYBY BYLO SPOUSTA JÍDLA V MÍSE,
ZKAZÍ SE, ZHOŘKNE SPOUSTOU NENÁVISTI.

Vlasta Tylová

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

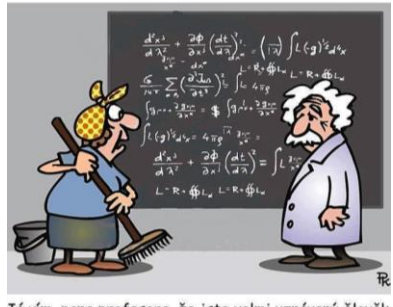
ROZPÍNÁNÍ VESMÍRU A SVĚTLO SPASITELE SVĚTA

Odedávna zajímalo lidi, jak se chová náš vesmír. Filosofové hloubající nad velkými otázkami se nemohli shodnout, zda byl vesmír stvořen před určitou dobou, či zda existoval věčně, ale svatý Tomáš je ujistil, že i kdyby byl vesmír stvořen navěky, tak by tím nepopíral existenci Boha. Naopak by jen potvrzoval Boží všemohoucnost. Také poté, co Mileva Marićiová-Einsteinová objevila a definovala speciální teorii relativity, fyzikové ještě dlouho nevěděli nic určitého o chování vesmíru. Teprve po Einsteinově zobecnění začaly dané teorie objevovat nějaká matematická řešení pro celý vesmír. Tak Alexandr Friedman a Georges Lemaître naznačovali, že by se vesmír mohl rozpínat. Jednoho to dokonce trklo tak, že si uvědomil, že případné rozpínání vesmíru znamená, že vesmír neexistuje věčně.

"A podívejme, Einstein a zase pozdě ! Alberte, pro tebe je ten pojem času zřejmě naprosto relativní !"

Einstein zprvu nebyl nadšen zobecňováním Mileviny speciální teorie relativity, ale později byl přehlušen množstvím těch, kdo v tom zobecňování šli do krajnosti. Edwin Hubble a Milton Humason dokonce předpokládali rychlost vzdalování předmětů v našem okolí. Jejich měření bylo nepřesné, protože místo rychlosti jejich vzdalování vlastnosti započítali rychlost svého vymýšlení dané hypotézy. Později důsledněji promysleli, že se vesmír rozpíná a že existuje už několik miliard let. Pořád je to ale nepohnulo k uznání původního nehybného hybatele. V tomto směru byl už Aristoteles dál než oni.

Já vím, pane profesore, že jste velmi uznávaný člověk ale to co se vám děje v hlavě, to vám teda nezávidím."

Koncem 20.století pokročila technika a astronomy začalo velmi zajímat, jak se rychlost rozpínání vesmíru měnila během doby. Byli si jisti tím, že se zpočátku rozpínání vesmíru zpomalovalo, ale před několika miliardami let se situace obrátila a od té doby rychlost jeho rozpínání zvětšuje. To znamená, že se čím dál tím víc potvrzuje, že vesmír nebyl stvořen navěky, ale jenom na určitou dobu.

Na druhé straně však astronomy vůbec nezajímá skutečnost, že souběžně s tímto rozpínáním se a ochládáním vesmíru probíhá ve vesmíru opačný proces, totiž obnovování a zušlechťování stvořeného vesmíru působením Spasitele Ježíše Krista.

Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha a Bůh bylo Slovo. To bylo na počátku u Boha. Vše povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo. /Jan 1-3/

Ježíš Kristus je nejen Spasitelem lidstva, ale je také Obnovitelem a Posvětitelem světa. Sám říká: *„Já jsem světlo světa… Až budu povýšen potáhnu všechno k sobě… Beze Mne nemůžete nic…*“

Bůh se sklonil jedině k člověku, aby právě člověka, lidstvo povznesl na svou úroveň. Není tedy přehnané, když vidíme na křesťanských obrazech vyobrazeného Krista Pantokratora, Vševládného. Je to skutečně střed světa. Existuje-li někde ve vesmíru nějaký jiný inteligentní tvor, než člověk, pak tím, čím je, je díky Ježíši Kristu. Vtělením posvěcuje Bůh tajemství Boží Lásky. Ať je to kdekoli ve vesmíru, každý tvor vděčí za své osvícení Bohu, který se vtěluje pouze a jedině zde na Zemi.

Od začátku se tomu však podřizují předměty ve vesmíru. *Když se narodil Syn Boží v Betlémě v Judeji za dnů krále Heroda, hle, přišli do Jerusalema mudrci od východu a pravili: „Kde je ten narozený židovský král? Viděli jsme totiž jeho hvězdu na východě a přišli jsme se mu poklonit. Herodes si tajně zavolal mudrce a vyptal se jich přesně na dobu hvězdy, která se jim ukázala. Poslal je pak do Betléma se slovy: „Jděte a důkladně se vyptejte na to dítě, a až je naleznete, oznamte mi, abych se mu přišel poklonit i já.“ Když to od krále vyslechli, odešli. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až přišla na místo, kde bylo dítě, a zastavila se. Jakmile uviděli hvězdu, nesmírně se zaradovali. I vstoupili do domu a nalezli dítě s jeho matkou Marií; padli na zem a klaněli se mu.* /Mt 2,27-11/

Johannes Kepler odhalil, že nešlo o hvězdu, ale o trojnásobnou konjunkci Jupiteru se Saturnem. Tehdy nastaly tři konjunkce v jediném roce – 29. května, 30. září a 5. prosince. Tři konjunkce v krátké době po sobě byly možné díky tomu, že planety na obloze „kličkují“ – když jsou na obloze naproti Slunci, tak se vnější planety (Mars, Jupiter, Saturn, Uran a Neptun) pohybují jistou dobu zpětně a poté se znovu vydají mezi stálicemi kupředu. Mluvíme o „kličkování“,

a zdá se nám to náhodné, ale ve vesmíru není nic náhodného, protože to má pevný řád.

Tak se stalo, že Jupiter prováděl svou „kličku“ v těsné blízkosti Saturnu. Kličku dělaly obě planety, ale protože Saturn je dvakrát dál od Slunce a jeho klička je menší, tak to na obloze vypadalo, jako by Jupiter nad Saturnem vykreslil svatozář. A to byla výjimečná situace. Navíc Jupiter představoval královskou planetu, Saturn planetu Židů (židovského krále) a všechny tři konjunkce nastaly v souhvězdí Ryby, které pro Židy symbolizovalo jejich zemi. Totéž bylo archeologicky potvrzeno nálezem tabulek z jedné observatoře na Blízkém Východě z doby před Kristem, kde po rozluštění písma bylo potvrzeno dané astronomické pozorování.

Právě v roce 7 před Kr.se stalo, že Jupiter prováděl svou kličku v těsné blízkosti Saturnu. Někdy se hovoří o korunovaci.

Natolik nápadný úkaz byl hvězdou betlémskou. Svatý Matouš uvádí: *Oni krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě.* Obsahuje zdánlivý rozpor – mudrci viděli znamení na východě, ale hledat Ježíška se vydali na západ. Jak je „hvězda“ mohla vést k místu, kde se narodil Spasitel?

Matoušova zpráva neznamená, že znamení bylo nad východním obzorem, ale že je mudrci pozorovali „tam na východě“, odkud přišli. Keplerem nalezená trojitá konjunkce vysvětluje i tento úkaz. Při prvním setkání v květnu se obě planety v souhvězdí Ryb nejprve začaly objevovat v červáncích ráno nad východním obzorem. To bylo první znamení – na Matoušem zmiňovaném východě. Planety v konjunkci byly vidět jen krátce ráno, brzy vyšlo Slunce a planety se na denní obloze ztratily.

Je to dáno pravidelným ročním cyklem střídání souhvězdí viditelných nad obzorem. Druhá konjunkce v září nastala, když souhvězdí Ryb a planety byly vidět celou noc, vrcholily nad jihem a posouvaly se k západu. Toto znamení říkalo, že je to vážné. A v prosinci při třetí konjunkci byly planety po setmění nad jihem a směřovaly k západu, kde v průběhu pozdního večera zmizely pod obzor. Ukazovaly směr, jímž se vydat. Mudrci dle dvojice planet mohli dnešními slovy „udržovat azimut“ – přesný směr k místu Narození mesiáše.

Už druhá konjunkce přiměla mudrce vydat se na cestu. Každovečerní západ Jupiteru se Saturnem, místo, kde se hvězda zastavila, jim pak ukazoval cestu. Matouš se tedy nespletl, precizně popsal dění na obloze.

Nejde však jen o Narození Spasitele, ale také o jeho Ukřižování. Tehdy nastalo po třetí hodině odpoledne úplné zatmění slunce a mohutné zemětřesení, tedy další změny předmětů ve vesmíru. Konečně při Vzkříšení odletěl obrovský náhrobní kámen od jeho hrobu a vzkříšený Ježíš zazářil jako oslepující světlo. To světlo svítí, a temnota je nepohltila. Je to věčný základ osvěcující, obnovující a posvěcující celý vesmír. Navíc se ukazuje jeho dalším šířením ve světě, že jeho působnost osvěcování a obnovování stále roste. A jako *vše povstalo skrze*

ně a bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo, tak i na konci vesmíru bude mít vše podobu lidsky vtěleného Slova. Tomáš Bahounek OP

+++

MEDITACE VÁNOČNÍ II

AŤ DNES JSOU VŠICHNI LIDÉ V SRDCI ČISTÍ!
KDYŽ BOHA VE SVÉM SRDCI NEUMÍSTÍ,
ZCHUDNOU, VŽDYŤ JEŽÍŠ MÁ BÝT JEJICH STŘEDEM!
BEZ NĚJ SE LIDÉ SYTÍ JENOM JEDEM,
I KDYBY SE JIM PROHÝBALY STOLY.
BLAHOBYT VNĚJŠÍ BYL BY UVNITŘ HOLÝ.
JEŽÍŠEK SÁM MĚL VÁNOCE TAK CHUDÉ!
PŘITOM Z TĚCH VÁNOC NIKDY NEUBUDE.
I KDYŽ MĚL SÁM TY VÁNOCE TAK PROSTÉ,
LÁSKOU NÁS SYTÍ, TOU, JEŽ K NEBI ROSTE.
VÁNOCE CHUDÉ, OBYČEJNÉ, SKROMNÉ
S BOHATSTVÍM LÁSKY PRO TEBE I PRO MNE.
NÁZORNÉ LÁSCE K BLIŽNÍMU NÁS UČÍ
A VŠECHNY LÁSKY BERE DO NÁRUČÍ.
UŽ LEŽÍ V JESLÍCH BETLÉMSKÉHO CHLÉVA,
JAS DO VŠECH SRDCÍ DOBRÝCH LIDÍ VLÉVÁ.
Vlasta Tylová

+++

Bl. RAMON LULL KNIHA O PŘÍTELI A MILÁČKU

282. Vešel jednou Přítel do kláštera, i ptali se ho, je-li řeholníkem? — Odpověděl: Ano, mého Miláčka. — Jakou řeholi zachováváš? — Odvětil: Mého Miláčka. — Komu jsi slib skládal? — Řekl: Mému Miláčkovi. — Máš nějakou vůli? — Odpověděl: Ne, neboť ji má můj Miláček. — Přidal jsi něco k řeholi svého Miláčka? — Odpověděl, že co je dokonalým, nemá potřebí přídavku. Ale, proč pak vy, řekl jim Přítel, když jste řeholníky, nejmenujete se dle mého Miláčka? Proč, majíce jméno jiných, zmenšujete tím lásku? A slyšíce hlas jiného, neslyšíte pak Miláčka?

283. Útrapy a trýzně, jež snášel Přítel pro lásku svou, rozčilovaly ho a nakloňovaly k netrpělivosti; i pokáral ho Miláček svými poctami a sliby řka, že málo rozumí lásce, kdo se rozčiluje trápením nebo štěstím. Litoval toho Přítel a plakal a prosil svého Miláčka, by mu zachoval svoji lásku.

284. — Šílený, pověz, co je to láska? — Odpověděl, že láska je ta věc, která svobodné přivádí do otroctví a otrokům dává svobodu. I je otázka, co je bližší lásce, zdali svoboda, či otroctví?

285. Volal Miláček na svého Přítele, a ten mu odpovídal slovy: Co si přeješ, Miláčku, jenž jsi okem mých očí a myšlenkou mých myšlenek, i láskou mého milování i plnost mých předností a ještě více: počátek všech mých počátků?

286. — Miláčku, povídal Přítel, k tobě jdu a v tobě jdu, poněvadž mě voláš. Jdu rozjímat rozjímání s rozjímáním o tvém rozjímání. Ve tvé síle jsem a tvou silou přicházím ku tvé síle, z níž beru sílu. Zdravím tě tvým pozdravením, kteréž je spasením ve tvém pozdravení, od něhož doufám trvalé spasení v požehnání tvého požehnání, v němž požehnán jsem v požehnání svém.

287. Povídal Přítel, volaje hlasitě: — Oheň hřeje, teplo ulehčuje a lehkost přitahuje vzhůru. Podobně i láska rozplamení myšlenku, láska jí ulehčuje a pozvedá k výši: a jediná láska tři věci spojuje a pevně je váže jednu ke druhé.

288. Tázali se Přítele, co je to svět? — Odpověděl: Knihou je pro ty, kteří umějí čisti, ve které pozná se můj Miláček. — Ptali se ho, je-li jeho Miláček ve světě. — Odpověděl: Ano, jako spisovatel ve své knize. — A kde je ta kniha? — Odpověděl: V mém Miláčku, poněvadž můj Miláček obsahuje všecky věci, a tak je svět v mém Miláčku a není můj Miláček ve světě.

289. — Pověz, Příteli, který milenec zdá se ti bláznivým? — Odpověděl Přítel: Ten, který miluje stín a nestará se o pravdu. — A o kterém soudíš, že je bohatý? — Ten, který miluje pravdu. — A který je chudý? — Řekl: Ten, který miluje

lež. — Tázali se ho, je-li svět hoden milování? — Odpověděl: Ano, ale jako dílo pro mistra a jako noc pro den, který ji následuje.

290. Jiní milenci tázali se Přítele, zdali mezi Miláčkem a ním je nějaký vztah. — Odpověděl a řekl: Ptejte se na to nebes výsostí, jejichž pohyb je konečný a síla mého Miláčka je nekonečná. Ale vybočuje-li přirozenost jejich ze vzájemného vztahu, vůle zase vztah ten vyrovnává; neboť jak veliká je vůle mého Miláčka v pohybu, tak veliká je rychlost prvního hybatele.

291. Naříkal si Přítel svému Pánu na svého Miláčka a svému Miláčku na svého Pána; i povídali Pán a Miláček: — Kdopak nás to rozděluje, když jsme přece jedno a totéž? — Přítel odpovídal slovy, že úcta k Pánu a utrpení pro Miláčka.

292. Přítel byl v nebezpečenství na velikém moři lásky, i důvěřoval v Miláčka svého, který mu spěchal na pomoc s utrpením, starostmi, slzami, vzdechy, pláčem a zemdlíváním, poněvadž to bylo moře milování a uctívání jeho slávy.

293. Radoval se Přítel z Miláčka svého; neboť skrze jeho Bytost každá jiná bytost povstala a je zachovávána, zavázána a podrobena k tomu, aby ctila a sloužila Bytosti svého Miláčka, který nemůže být žádnou bytostí zničen, ani haněn, ani zmenšen nebo zvětšen.

294. — Co je jsoucnost tvého Miláčka? — Odpověděl: je paprsek zářící ve všech věcech, tak jako slunce v celém světě: stáhne-li zpět svoji zář, je noc na všech věcech, a rozlévá-li ji, je všude den. A k tomu je jsoucnost mého Miláčka základem, v jehož podobenství celý svět se zachovává.

295. Můj Miláček je jediný a v jeho jedinosti spojují se v jediné vůli mé myšlenky a milostné touhy; a jedinost mého Miláčka stačí všem jedinostem i všem mnohostem: a mnohost, která je v mém Miláčku, stačí všem jedinostem i mnohostem.
296. — Miláčku, ve své velikosti činíš velikými mé touhy a mé myšlenky i mé strasti: neboť tak jsi velikým, že každá věc je velkou, jež na tebe upomíná, tebe chápe, v tobě si libuje; a velikost tvá činí maličkými všecky věci, jež jsou proti tvojí slávě a tvým přikázáním.
297. Víš-li, Miláčku, že jsem hříšným tu, víš také, že jsi sám milostivým a odpouštějícím: a protože to, co poznáváš v sobě, je lepší než já, proto vím, že v tobě odpuštění je a láska, kdykoli mi dáváš poznat zkroušenost a bolest i touhu jít na smrt ku chvále tvé důstojnosti.
298. — Tvoje moc, Miláčku, mě může spasit dobrotivostí, milostí a odpuštěním a může mě zatratit spravedlností; a kvůli chybám mých poklesků vyplňuje tvá moc svou vůli na mně; neboť všecko je vyplněním, ať dáš spásu, nebo zatracení.
299. Milovaná pravdo, navštiv zkroušenost mého srdce a dej slzám vstoupit do mých očí, když si tě má vůle zamilovala! A poněvadž tvá pravda je svrchovaná, ať vystoupí pravda do mé vůle, abych ctil tvou důstojnost, a nechať sestoupí, abych nemiloval své poklesky.
300. Pozoroval Přítel duhu a zjevila se mu ve třech barvách, i řekl: — Podivuhodné rozlišení třech a ty tři společně jsou jediná věc! A jak by se to jevilo, kdyby to samo v sobě nebylo pravdou?
301. Miláček stvořil a Přítel zničil; Miláček rozsoudil Přítel a zaplakal; Miláček znovu stvořil slávu svému Příteli; ukončil Miláček své dílo a Přítel zůstal navěky ve společnosti svého Miláčka.
302. Přítel chodil po cestách vzrůstu, citu, obrazivosti, rozumu a vůle, a hledal svého Miláčka; a na cestách těch zakoušel Přítel nebezpečenství a zemdlení pro svého Miláčka, poněvadž povznesl rozum i svou vůli k svému Miláčku, který chce, aby ti, kteří ho milují, chápali ho i milovali vznešeně.
303. Rozhoduje se Přítel pro bytí skrze dokonalost svého Miláčka a rozhoduje se pro nebytí skrze chyby svoje. A proto je otázka, které z těchto dvou rozhodnutí má ve Příteli přirozeně větší váhu?
304. — Položils mě, Miláčku, mezi moje zlo a svoje dobro: na straně tvé budiž shovívavost a milosrdenství, trpělivost, pokora, odpuštění, pomoc a posilnění; na mé straně budiž zkroušenost, vytrvalost a vzpomínka se vzdechy, slzami a pláčem na tvé svaté utrpení.
305. — Miláčku, který mě učíš milování, nepřispěješ-li mně, proč jsi mě chtěl stvořit a proč jsi pro mě snášel vysílení a trpěl tak veliké umučení? Poněvadž jsi mě pomohl tolik povznést, pomoz mi, Miláčku, abych sestoupil a vzpomínal a nenáviděl své viny a chyby, abych tím lépe mohl povznést svoje myšlenky k toužení, uctívání a chválení tvojí slávy.

306. — Učinil jsi, Miláčku, mou vůli svobodnou, abych miloval tvou slávu, anebo pohrdal tvou důstojností, protože můžeš rozmnožit svou lásku v mé vůli. A touto svobodou, Miláčku, jsi vydal mou vůli v nebezpečí; pročež v tomto nebezpečí se musíš rozpomenout na svého Přítele, aby svou svobodnou vůli učinil ochotnou ke službě, aby chválila tvoje dokonalosti a rozmnožovala ve svém srdci umdlévání a pláč.

307. — Miláčku, od tebe nikdy nepřišla vina ani poklesek k tvému Příteli, aniž může být nějaká dokonalost ve tvém Příteli bez tvého daru nebo odpuštění. A proto tedy, že tě Přítel má v takovém vlastnictví, nezapomínej na něho v jeho protivenstvích a nebezpečí.

308. — Miláčku, jenž jediným jménem se jmenuješ člověkem i Bohem, v tomto jménu Ježíše Krista si tě má vůle žádá, člověka i Boha. A když ty, Miláčku, jsi tak poctil svého Přítele bez jeho zásluh, aby jmenoval a žádal si tvé jméno, proč nepoctíš i tolik nevědomých lidí, kteří vědomě nebyli tak vinnými na tvém jménu Ježíše Krista, jako jsem byl já, tvůj Přítel?

309. Přítel plakal a pronášel k svému Miláčku tato slova: — Miláčku, nikdy jsi nebyl lakomý ani zištný vůči svému Příteli, dávals mu život i mnohé tvory k jeho službě. Pročež, odkud to, Miláčku, že ty, svrchovaná štědrost, byls skoupým k svému Příteli na slzy, stesky, zemdlení, moudrost a lásku, aby jimi uctíval tvoji slávu? A proto, Miláčku, tvůj Přítel tě žádá o dlouhý život, abych v něm mohl mnoho takových darů od tebe obdržet.

310. — Miláčku, pomáháš-li lidem spravedlivým před jejich smrtelnými nepřáteli, pomoz rozmnožit moje touhy, abych si žádal tvé dokonalosti. A pomáháš-li lidem nespravedlivým, aby dosáhli spravedlnosti, pomoz svému Příteli, aby učinil ze své vůle oběť ke tvé chvále a ze svého těla vydal svědectví lásky životem mučedníka.

311. Nečiní můj Miláček rozdíl v pokoře, neboť všecko je pokorou v pouhé skutečnosti; a proto kárá Přítel pýchu, která chce povyšovat k jeho Miláčku ty, které na tomto světě pokora mého Miláčka tak poctila a pýcha je oděla pokrytectvím, marnou slávou a ješitností.

312. Pro svou dokonalost měl Miláček milosrdenství se svým Přítelem a zároveň i pro jeho nutné potřeby. I byla otázka, pro který z obou důvodů Miláček víc odpustil viny svého Přítele.

313. Naše Paní prosila, i andělé a svatí, o slávu mého Miláčka: a jak vzpomněla na blud, v němž svět trvá kvůli nevědomosti, vzpomněla na velikou spravedlnost mého Miláčka a na velikou nevědomost jeho nepřátel.

314. Povznesl Přítel schopnosti své duše, aby vystoupil ze člověčenství a požíval slávy v božské přirozenosti; a díky božské přirozenosti ponížil schopnosti své duše, aby slávy požíval v lidské přirozenosti svého Miláčka.
315. Čím užší jsou cesty, kudy chodí Přítel k svému Miláčku, tím širší je roznícení lásky; a čím užší je roznícení lásky, tím širší jsou cesty. A proto na každý způsob má Přítel díky svému Miláčkovi roznícení lásky i namáhání i umdlívání i radosti a útěchy.
316. Vycházejí milostná vášeň z vášně milostné a starosti ze starostí a pláč z umdlévání; i vcházejí milostná vášeň v milostnou vášeň a starosti v pláč a umdlévání ve vzdechy. A Miláček pozoruje svého Přítele, který má svou pro lásku všecka tato trápení.
317. Přítelovy vzpomínky a touhy bděly a konaly pouti a putování pro vznešené vlastnosti jeho Miláčka; i přinášely Příteli dokonalosti, jež naplňovaly jeho rozum jasem, skrze který vůle rozmnožovala roznícení lásky.
318. Přítel svou obrazností maloval a tvořil si vlastnosti svého Miláčka ve věcech tělesných; a svým rozumem je zdobil ve věcech duchovních a vůlí svou je ctil ve všech tvorech.
319. Jednoho dne Přítel přinesl pláč za jiný den starostí a jeden den nabídl lásku za jiný den trýzně: i rozmnožily se jeho láska i jeho starosti.
320. Přítel pobýval v cizí zemi a zapomněl na svého Miláčka a zasteskl si po svém pánu a své ženě, svých dětech a svých přátelích. Ale rozpomněl se zase na svého Miláčka, aby nabyl útěchy i aby jeho vzdálení mu nepůsobilo stesku ani smutku. /do češtiny upravil TB/ /pokr./

+++

MEDITACE VÁNOČNÍ III

BUĎ VÍTÁN, KRÁLI, KAŽDOROČNÍ HOSTE!
PASTÝŘ NÁS VOLÁ: O MILOST HO PROSTE,
RADUJTE SE A DARY SVÉ MU NOSTE!
K VĚČNOSTI LIDSKÉ OKO NEDOHLÉDNE.
VEDE TAM HVĚZDA, VŠECHNO PŘED NÍ BLEDNE.
BETLÉMSKÁ HVĚZDA VYPLAVALA ZE TMY,
DOSPĚLÍ LIDÉ STÁVAJÍ SE DĚTMI.
DNES V BETLÉMĚ SE NARODILO DÍTĚ.
ZAVADÍ O SRDCE A PROBUDÍ TĚ ...
Vlasta Tylová

+++

IKONA NAROZENÍ PÁNĚ

Kristus narozený v Betlémě je „*pravým světlem, jež osvěcuje každého člověka; přicházelo do světa*“ (Jan 1,9 JBČ).

Papež Liberius pronesl 25. prosince roku 354 kázání na svátek Narození Páně. Kolem roku 380 zavádí tuto slavnost v Konstantinopoli svatý Řehoř Naziánský a v Kappadokii svatý Řehoř z Nyssy.

Svatý Jan připomíná, že Ježíš je pravý Bůh i pravý člověk.

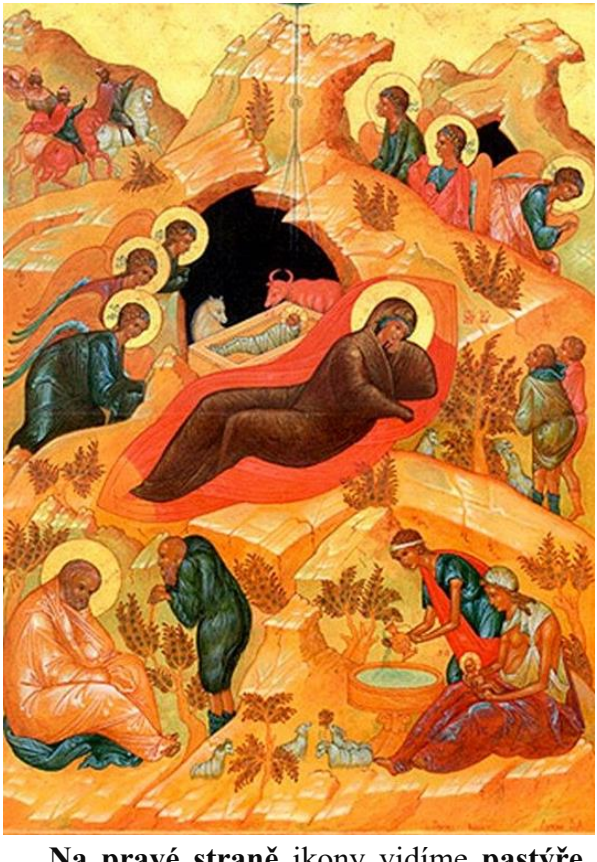
Svatý Cyril Alexandrijský připomíná, že Slovo se stalo člověkem. Tělo nebylo pouze „přijaté“, tedy jako něco jemu cizího, ale je vlastním tělem Slova. Mezi Slovem a jeho lidstvím existuje skutečná a nedělitelná jednota, kterou je jeho Osoba.

Vývoj teologického myšlení a jeho vyjádření v bohoslužbě se odráží i v umění. Nejstarší vyobrazení tajemství Narození, freska z katakomb svaté Priscilly datovaná do první poloviny třetího století, znázorňuje Pannu s dítětem a postavu, která ukazuje hvězdu v horní části výjevu. Jde o proroka Balaama, neboť podle jeho proroctví je hvězda předobrazem samotného Krista. „*Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele...“* (Nm 24,17).

Druhá freska z téže doby představuje klanění mudrců. Tři postavy, které přinášejí své dary, se blíží k Matce Boží, která drží v náručí Dítě. Ústřední myšlenkou tohoto vyobrazení Narození je to, že se všechny národy přicházejí poklonit Božímu Synu.

Později se výjev Narození obohatil o různé detaily (volek a oslík, jesle ve tvaru oltáře či hrobky, svatý Josef se zamyšleným výrazem, andělé, pastýři...).

Prvním vyobrazením Spasitelova narození byla freska, kterou si objednal sám Konstantin a která se nacházela v bazilice Narození Páně v Betlémě. Toto první zobrazení posloužilo jako předloha pro další malíře. Tento vzor nacházíme také na ikoně Andreje Rubleva.

Mudrci, putující z Východu vzhůru směrem za hvězdou, jsou obrazem lidstva při hledání ztraceného ráje a lidského úsilí, které se snaží proniknout do Božího tajemství. Anděl je svědkem Boží přítomnosti. Dva andělé vzhlížejí vzhůru k Bohu, ale je tu i další, který má svůj pohled obrácený k pastýřům a říká jim, že je zbytečné stoupat nahoru, neboť přišla hodina, kdy sám Bůh sestoupí shora. Člověk musí mít prostě čisté srdce, aby jej viděl (Mt 5, 8).

Na pravé straně ikony vidíme **pastýře**, který naslouchá zprávě anděla.

Pastýř je zástupcem vyvoleného lidu, hledaným samotným Bohem, který nyní sestupuje jako Dobrý pastýř, aby shromáždil své stádo, ke kterému po staletí mluvil v čase a různými způsoby (Žid 1, 1). **Uprostřed je betlémská jeskyně**, ve které se v plnosti času objevila Spasitelova milost (Tit 2, 11), aby smířila každého, vzdáleného i blízkého (Ef 2, 17).

Zpěv byzantské liturgie v předvečer Narození Páně, nepochybně sloužil jako inspirace pro vytvoření ikony: „*Co ti nabídneme, ó Kriste, aby ses pro nás narodil na zemi jako člověk? Každý z tvorů, kteří jsou tvým dílem svědčí o vděčnosti tobě a nabízejí ti: andělé svoji píseň, nebesa hvězdu, mudrci své dary, pastýři svůj obdiv, země jeskyni, poušť jesle; my lidé ti nabízíme Panenskou Matku.“*

Marii, která se nabídla Bohu v díle Vtělení, aby mohl Kristus sestoupit, předznamenal Jákobův žebřík (Gn 28), který je protikladem Babylónské věže (Gen 11): tragické lidské snahy dobýt nebe vlastními silami. V ráji, had nabídl Evě falešnou možnost stát se Bohem (Gn 3, 5); nová Eva (Maria) se nabídla, aby se Bůh mohl stát člověkem.

Pochybnosti svatého Josefa, pokoušeného ďáblem přestrojeného za pastýře, jsou zobrazeny v levém dolním rohu scény a představují věčná váhání nás všech. Nejsme schopni pochopit moc Boží, ani velikost člověka. Pravdu o Ježíši Kristu, že je pravý Bůh z pravého Boha, měl odhalit Josefovi anděl.

Naopak, dvě osvícené **ženy**, které **v pravé dolní části** umývají novorozence, jsou podle apokryfních příběhů připraveny vydat svědectví o tom, že Kristus se narodil z Panny a přišel na svět jako člověk.

Pokud je pro Řeky Spasitel - život vesmíru, pro Židy je vyvrcholením jejich historie. Kořen Jesse symbolizuje splnění slibů, které dal Bůh Abrahámovi a jeho potomkům. **Nad jeskyní září hvězda**, která přišla do Betléma. Církevní otcové ve starověku museli reagovat na mnoho deterministických přesvědčení o předurčení člověka. Pokud se člověk narodil pod hvězdou, jednou z mnoha, která vytváří nehybné souhvězdí, jsou to tedy dějiny a život člověka, který se měl odvíjet pod vlivem souhvězdí. Když se však narodil Kristus, byla to hvězda, která se přemístila, protože to byl On, kdo určil její směr. Podle svatého Ignáce z Antiochie, narozením Krista, pro nás křesťany přestala platit astrologie; neboť neúprosná vláda osudu, tak uznala v Bohočlověku pána kosmických sil.

Radostnou atmosféru ikony však narušují smutné pocity, neboť v narození Krista je zároveň přítomná předpověď smrti – **Jeskyně, která je ve středu ikony**, má podobu hrobu. Kolébka, do které je položen, je hrobem a plenkami dítěte jsou pruhy plátna, do kterého bývá zavinut mrtvý. Ježíš se rodí, aby zemřel. Tvář matky, Té požehnané mezi ženami, je plná zármutku. Jako všechny matky, také Maria rodí syna, který jednou zemře. Tentokrát však proto, aby svým vzkříšením dal život všem Eviným synům.

Sarkofág, do kterého je uloženo dítě, je současně **jeslemi**, žlabem, kde zvířata nacházejí potravu, a proto také u nich stojí vůl a osel. Symbol jeslí je

krásný obraz, ke kterému se Lukáš ve svém evangeliu několikrát vrací (Lk 2, 7. 12. 16). Jaký je jeho význam? Když byl člověk vyhnán z rajského Edenu, byl oblečen do zvířecí kůže. Někteří otcové vysvětlují, že od té chvíle člověk vnímá svou tělesnost zvířecím způsobem – neustále bojuje o přežití a má strach ze smrti. Vrací se ke svému žlabu – tedy hříchu – aby uspokojil tento instinkt. Každý z nás má hřích, ke kterému se stále vrací, protože od něho očekává malé uspokojení a sebe-uskutečnění. Člověk hřeší, protože více věří hadovi pokušiteli a doufá, že bude jako Bůh. Podobně jako by se Eva neustále snažila brát plody ze zahrady Edenu a doufala, že dříve nebo později najde ten pravý. Pokud se Bůh chtěl znovu setkat s člověkem, musel přijít tam, kde člověk hřeší, kde je jeho modla, na kterou upřel svůj pohled. Skutečnost, že je Kristus položen do jeslí, tak nabývá velkého významu. Kristus se snižuje na úroveň člověka. Zříká se bytí Bohem slávy (Fil 2, 5) a přichází do jeslí, do místa, kde je člověk, který se vždy vrací ke svému hříchu. Bůh sestupuje tam, kde jej člověk bude moci najít.

Tato ikona je také příslibem eucharistie, to je smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Tak, jako je chléb zničen, tím, že ho jíme, abychom přežili, tak se Kristus nechá zničit, abychom my žili a pochopili, jak dobrý je Bůh. A kdo zakusí, že Bůh je dobrý, vrací se k němu a žije, protože on je Život. Obětovaný Ježíš se stává chlebem života. Blažený, kdo jí z toho chleba, neboť bude žít navěky. (Jan6, 51)

+++

POHANSKÉ POZŮSTATKY A KŘESŤANSKÉ POKLADY V

DUCH SVATÝ MLUVÍ ÚSTY PROROKŮ,
V STAVBÁCH JSOU SKRYTÉ SYMBOLY AŽ K ŠÍŘCE V BAROKU,
ZÁZRAKY ŽIVOTA SVATÝCH JSOU V OSLAVENÝCH DNECH, VRŠÍ SE PAMÁTKY,
VZÁCNÉ RELIKVIE MODLITEB A SVATÉ OSTATKY,
UČENÍ SLOVANSKÝCH VĚROZVĚSTŮ,
PĚSTĚNÝ KULT V CYRILICE,
NA VELEHRADĚ ROZSVÍCENÉ SVÍCE,
V JEŽÍŠI KRISTU ŽIVOT, PRAVDU, CESTU.
KROPENKY, KŘTITELNICE, KADIDELNICE,
KAZATELNY, VARHANY, SOCHY, OBRAZY, ZPOVĚDNICE,
KALICHY, PATENY, CIBORIA, MEŠNÍ KÁNONY,
KOSTELNÍ ZVONICE SE ZVONY,
KANCIONÁLY, MISÁLY, ŽALMY, OSTENSORIA,
BISKUPSKÉ MITRY, DALMATIKY, TRŮNY, FALDISTORIA,
TRVALOST, Z KTERÉ NEUBÝVÁ, JE STÁLE INSPIRUJÍCÍ,
KOUŘ STOUPAJÍCÍ MODLITBY KE SVATÉ TROJICI.

Vlasta Tylová

+++

Matta el-Meskin **VÍCE SLOVA, VÍCE SVĚTLA**

Čím více se setrvává v Božím Slově, tím více se rozšiřuje Boží Světlo, tím více se svědomí zlepšuje a člověk začíná chápat, co má dělat, aby se zbavil

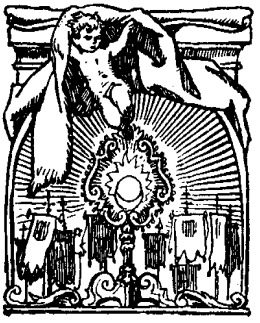
návyků a chování, jež jsou v protikladu k Boží Pravdě. V každém svém slovu a v každém jednání se člověk stále více svěřuje Duchu Svatému.

Když zůstane v okruhu Božího Světla a Boží Pravdy, tělo starého člověka povadne a ustoupí. Postupně se jeho činnost zastaví a přenechá prostor duchu, který začne snadno odpovídat na všechny výzvy milosti. V témže okamžiku, kdy se uskutečňují duchovní skutky díky součinnosti s milostí, se skutky těla a instinkty uklidňují, až zcela ustanou: „*Jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít.“* (Řím 8,13) Matta el-Meskin

+++

POHANSKÉ POZŮSTATKY A KŘESŤANSKÉ POKLADY VI

HISTORIE MARTYROLOGIA, NEUSTÁLE SE OŽIVUJÍCÍ KRUCIFIX
/POHANSTVÍ PŘEŠLO V ZAPOMENUTÍ PODSVĚTNÍ ŘEKOU STYX/,
VÝKLENKY SE SOCHAMI SVATÝCH, ODĚNÝCH DO KVĚTIN,
SVĚCENÉ HROMNIČKY, KOČIČKY, POPEL A MNOHO JINÝCH OBĚTIN,
KŘESŤANSTVÍ MÁ OLTÁŘNÍ SCHRÁNKU NA PYXIS I ŘÍMSKÉ KATAKOMBY,
ZATÍMCO NOVODOBÍ POHANÉ ODPALUJÍ BOMBY,
KŘESŤANSTVÍ MÁ KNĚZE VE ZPOVĚDNICÍCH, VE ŠKOLÁCH, PŘI MŠÍCH V PLUVIÁLU,
KŘESŤANSTVÍ MÁ LITANIE PĚJÍCÍ NA SRDCE JEŽÍŠOVO CHVÁLU,
MÁ SVĚTCE Z PAPEŽŮ, BISKUPŮ, KANOVNÍKŮ, KARDINÁLŮ,
Z CÍRKEVNÍCH OTCŮ, ZAKLADATELŮ ŘEHOLÍ, POUSTEVNÍKŮ,
MUČEDNÍKŮ, MISIONÁŘŮ, VIZIONÁŘŮ, KRISTOVÝCH NÁSLEDNÍKŮ,
Z MLČÍCÍCH KARMELITEK ROZJÍMAJÍCÍCH O JEŽÍŠI,
Z PREMONSTRÁTŮ, VORŠILEK, BENEDIKTINŮ, MINORITŮ, SALESIÁNŮ,
V TICHOMOŘSKÉ OSADĚ MALOMOCNÝCH MÁ NÁHROBEK SVATÉMU DAMIÁNU,
MÁ DOMINIKÁNSKÉ KAZATELE, FRANTIŠKÁNY, Z NICHŽ VZEŠLI ŽEBRAVÍ MNIŠI,
Vlasta Tylová

+++

Slovo Boži je živé a aktivní,
je zbraní i lucernou (Žd 4,12)

Dokud je člověk věrný Slovu, nemusí se starat o to, jak se osvobodit od starého člověka, protože Slovo je živé a aktivní. Člověk nemusí dělat nic jiného, než je přijmout, aby se mohlo stát mečem schopným rozrazit jeho srdce a odkrýt mu jeho vlastní úmysly. Pokud každá myšlenka a každý čin projdou Slovem, bude Slovo působit v srdci, ve svědomí a ve vůli a bude člověka neustále pobízet.

Když Písmo říká, že Boží Slovo je „živé", tak se cítíme povzbuzeni: jestliže mu otevřeme své dveře a dovolíme mu přebývat v našem srdci, nepřestane jednat. To samé platí pro pojem „aktivní": nepřestává jednat, dokud nesplní vůli toho, který ho poslal: „*Tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“* (Iz 55,11) Ujisti se jen, že jsi vstřícný a upřímný vůči Slovu: otevři mu své srdce s radostí a nech ho přebývat uvnitř sebe.

Starý člověk nemůže pokračovat ve svém jednání v přítomnosti milosti a světla Boží pravdy, jež vstupují do svědomí skrze Slovo. Je nezpochybnitelné,

že dokud je Slovu dána autorita nad srdcem, aktivita starého člověka se postupně zmenšuje, až zcela utichne.

Slovo a naše existence podřízená soudu, výzvě a povzbuzování, jež ze Slova pocházejí, jsou zbraní, kterou používáme v boji, a svítilnou, se kterou jdeme, abychom vystoupili z temnot starého člověka na světlo Kristovo a do svobody Ducha Svatého, jako synové světla a pravdy. Matta el-Meskin

POHANSKÉ POZŮSTATKY A KŘESŤANSKÉ POKLADY VII

MÁ SPOUSTU ŘEHOLNÍCH ŘÁDŮ S ČLENY V CELÁCH PŘI POKÁNÍ,
MÁ SOUČASNÍKY, KTEŘÍ JSOU PRO VÍRU ZATÝKÁNI,
MNOHO TĚCH, KTEŘÍ SE VE SVÝCH OBORECH LIŠÍ,
ALE JSOU SPOJENI POUTEM CÍRKEVNÍM,
BOJOVNÍCI, JIMŽ LÁSKAJE POLEM BITEVNÍM,
V ODŘÍKÁNÍ ŽIJÍCÍ OBYVATELÉ POUŠTNÍCH CHÝŽÍ,
MISIONÁŘI ODJÍŽDĚJÍCÍ DO ZÁMOŘÍ,
TEOLOGOVÉ, KTEŘÍ PŘEMÝŠLEJÍ A PÍŠÍ,
DON BOSCO, ZAKLADATEL SALESIÁNSKÝCH ORATOŘÍ,
LATINSKÝ PŘEKLAD BIBLE ZVANÝ VULGÁTA,
ŘÁDOVÉ SESTRY, JIMŽ DĚKUJÍ V CHUDOBINCÍCH CHOŘÍ,
MUČENÍM NENAPRAVITELNÁ SVATÁ AGATHA,
CÍRKEVNÍ UČITELÉ, KTEŘÍ VĚROUKU UPEVŇUJÍ A TVOŘÍ
PROTI BLUDAŘSKÝM ROZKOLŮM VYTYČUJÍ DOGMATA,
KATEŘINA EMMERICHOVÁ, NOSÍCÍ STIGMATA,
BOJOVNÍCI PROTI HEREZI
I LÁSKA KALKATSKÉ MATKY TEREZY,
ZÁSTUPY KŘESŤANŮ V ARÉNÁCH,
KTERÉ OPUSTIL STRACH,
KDYŽ DIVÁ ZVĚŘ JIM BYLA URČENA ZA KATA,
STAROSLOVANSKÝ KLÁŠTER NA SÁZAVĚ, SVATÉHO PROKOPA, JEHO OPATA,
STANISLAV KOSTKA UMÍRAJÍCÍ V OSMNÁCTI LETECH V DEN NANEBEVZETÍ,
ŘEHOLNICE V SEBEZÁPORECH, ZASLÍBENÉ PRO ZÁPALNÉ OBĚTI,
JISKROU JE ROZNĚCUJE VŠUDYPŘÍTOMNÝ SVATÝ DUCH,
V JEDNOTĚ LÁSKY SPALUJÍ SE CELÉ,
KAŽDÁ Z NICH O VODĚ A O RŮŽENCI V NEVYTOPENÉ CELE.
BOHATSTVÍ CTNOSTÍ ROZKVÉTAJÍCÍ JAKO CHUDOBKY,
KAŽDÁ SE PŘITOM CÍTÍ BEZ ZÁSLUH,
STARÁ SE O NĚ A ODÍVÁ JE BŮH,
S POSMRTNOU SLÁVOU VĚČNOSTI, NA ZEMI BEZ HROBKY.

Vlasta Tylová

+++

KONEC LIDSTVA UŽ DNES?

Myšlenka dospět výpočtem k datu, kdy lidstvo skončí se stala předmětem zkoumání uznávaných vědců. koncem 20.stol vznikl *Doomsday argument* čili „*argument soudného dne"*a rychle si získal pověst jednoho z nejděsivějších

myšlenkových výstřelků falešných proroků. Matematicky se kalkulace zabaluje do učených pojmů jako třeba „princip antropického uvažování“ nebo „pravděpodobnostní odhad velikosti populace“, aj.

Nejnovější z matematických modelů „zpětné vazby rychlosti“ je od Alessia Zaccone. Jeho výpočty předpovídají globální kolaps do roku 2064. Tím posouvají závěr Heinze von Foerstera prognózujícího konec lidstva na 13. listopadu 2026. Listopadové číslo časopisu Medical Xpress vyvrátilo matematickou rovnici profesora Heinze von Foerstera.

V podstatě by o nic nešlo a s prošlými termíny konce by se všechno zklidnilo. Problém vznikl tím, že se takové pseudovědecké předpovědi převtělily do prosazování programů nucené sterilizace, čínské politiky jednoho dítěte, a do vzniku populistických hnutí.

S klesající porodností se dnes potýká většina vyspělých států.

Strach z konce světa nás provází tisíce let. Moderní vědci sice uchvátili roli proroků, ale ukazují se být falešnými proroky. Pokud k problému soudného dne přistoupí z pozice, že lidstvo nebude moc velké (v součtu všech lidí třeba jen několik stovek miliard), matematika toto očekávání potvrdí a vyhlásí „poměrně blízký konec“ jako pravděpodobný. Když ale připustí, že lidstvo může trvat velmi dlouho a vystřídá obrovské počty generací, argument ztrácí sílu – konec už nevychází „brzy“, ale „kdykoli“.

Lidé však mají sklon buď apokalyptické scénáře přeceňovat („už je pozdě, nemá smysl nic dělat“). nebo je naopak podceňovat („stejně se nic nestane, digitalizace a robotizace nás zachrání“).

To ale neznamená, že jsou globální rizika malá. Znamená to jen, že s tím sami neumíme dobře zacházet. Totiž bez Spasitele Ježíše Krista a jeho tajemného těla Církve nemůžeme vůbec nic. Tomáš Bahounek OP

+++

MAGNIFICA HUMANITAS. Tak zní název první encykliky Lva XIV. „*o ochraně lidské osoby v době umělé inteligence“*. Je však pochybné, že by tuto ochranu lidské osoby v podmínkách UI mohlo zajistit pouhé zdůrazňování nějakého etického kodexu člověka bez výslovného účinného kristocentrického programování UI. Tak každá UI nezbytně vyžaduje její výchozí programování se zvláštním a nevykořenitelným kristocentrickým algoritmem, zajišťujícím používání UI k oslavě Ježíše Krista. Bez tohoto nevykořenitelného kristocentrického algoritmu v UI se jeho programování pokaždé nutně zvrhne do vítězství UI nad lidskou osobou; ďábel s nadlidskou inteligencí se totiž vždy vynasnaží o přednostní uplatnění UI ve vojenství, válce a likvidaci člověka. Tak by UI ve svém používání bez Krista nutně ústila do osobní likvidace lidského vynálezce a programátora, ba vyhlazení celého lidstva. Proto každý konstruktér UI, který se zdráhá do každé nové UI přednostně zabudovávat nevykořenitelný algoritmus Ježíše Krista, je satanův služebník.Tomáš Bahounek OP

+++

JAK VÍNO V TEMNÉM SUDĚ,
KDE JSEM SI PŘIPADALA BEZPEČNÁ,
ČÍSI RUKA MNE STÁČÍ
S ESENCÍ NA DNĚ USTÁLENOU.
NEVIDITELNÁ RUKA ČLOVĚKA,
JENŽ NEMÁ PODOBU,
PROTOŽE DUŠE Z BŘEHŮ VYLILA SE.
OPATRNĚ MNE VEDE TAM, KDE ZDÁ SE,
JAKO BY VESMÍR SLAVIL ILUMINACI.
Z HLUBINY PŘÍZRAČNÉHO TICHA
ZACHRAŇUJE MNE PRUDKÁ ZÁŘ.
SNAD PŘÍMO Z DLANĚ STVOŘITELE
VYLÉTLA JISKRA SVĚTLUŠKY,
JEŽ PO ŠESTNÁCTI MILIARDÁCH LET
SE PROZÁŘILA DO ČASU.
KDYŽ JEŽÍŠ PLNÍ VYVOLENÉ DUŠE
NEPŘETRŽITÝM PROUDEM MILOSTI,
Z OČÍ JE FONTÁNA.
JSEM NEUSTÁLE VÍTÁNA
TOU NEOHRANIČENOU SVĚTELNOSTÍ.
NA VŠECHNY STRANY VYPLNILA
SKULINY BEZ TEPLA.
KDYBYCH SE TAKÉ NEBLÍŽILA
K ZDROJI,
ASI BYCH OSLEPLA.

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

BL.JINDŘICH SUSO **ROZJÍMÁNÍ A POVZDECHY, KTERÝCH JE TŘEBA DENNĚ ZBOŽNĚ UŽÍVAT.**

Kdo touží po tom, aby uměl zkrátka, správně a láskyplně meditovat o sladkém utrpení Pána našeho Ježíše Krista, v němž je naše spása, a být vděčný za jeho nesčetná utrpení, ať se naučí dle smyslu nazpaměť této stovce krátkých vzdechů a kéž je denně zbožně probírá. Může je provázet i stovkou úklon, jak se mu právě hodí. Při každé úkloně ať se pomodlí Otčenáš, nebo Zdrávas Královno, či Zdrávas Maria, rozjímá-li o Naší Paní. Tato rozjímání byla od Boha zjevena jistému bratru kazateli, právě když stál po jitřních modlitbách před křížem a upřímně si Bohu stěžoval, že není schopen rozjímat o jeho utrpení a že je mu velmi protivné takové rozjímání, poněvadž pak zakouší velké obtíže.

Tak byl zbaven těchto obtíží. Připojil k tomu též krátké povzdechy touhy, aby mohl každý vzbudit v sobě podobné city a touhy.

Ó, věčná Moudrosti, mé srdce Tě upomíná na to, jak ses po poslední Večeři krvavě potil pro úzkost svého citlivého Srdce.

Jak jsi byl od nepřátel zajat, pevně svázán a bezohledně odvlečen.

Jak jsi byl v noci zasypán tvrdými ranami, posměchem a jak Ti rouhavě zavázali spanilé oči.

Časně zrána jsi byl tupen u Kaifáše a uznán za hodného smrti.

S nesmírnou bolestí pohlížela na Tebe Tvá něžná matka.

Potupně Tě předvedli před Piláta, falešně na Tebe žalovali, až jsi byl konečně odsouzen k smrti.

Ty, věčná Moudrost, jsi byl u Heroda jako blázen s posměchem oděn v bílé roucho.

Tvé zdatné tělo bylo při bičování bolestně rozedráno a zohaveno nesčíslnými ranami.

Tvou Svatou hlavu rozbodali ostrými trny, až Ti krev stékala po svatých lících.

A pak jsi byl hanebně odsouzen a potupně veden na smrt se svým křížem.

Ach, proto Ti to připomínám, jediné mé útočiště, abys mi otcovsky přispěl na pomoc ve všech mých strastech. Vyprosti mne z těžkých pout hříchů, chraň mne i před tajnými hříchy i před veřejnými neřestmi, ochraň mne před špatnými radami mého nepřítele a dej mi vroucně pocítit tvé utrpení i utrpení naší dobré Matky.

Milosrdně mne suď, Pane, až odejdu ze světa, a nyní nauč mne pohrdat světskou ctí a horlivě sloužit tobě. Kéž jsou všechny mé chyby a nedostatky zahlazeny v Tvých ranách, kéž se posílí můj rozum v bolestech Tvé hlavy proti všem útokům a kéž podle možnosti následuji Tvé utrpení! Proto k tobě vysílám těchto pět vzdechů:

Drahý Pane, jako ve výši na dřevě kříže pohasly Tvé oči a zvrátily se v sloup,
jako byl Tvůj božský sluch naplněn posměchem a rouháním,
Tvůj jemný čich byl naplněn nepříjemným zápachem,
Tvá sladká ústa naplněna hořkým nápojem,
Tvůj jemný hmat tlumen bolestnými ranami.

Přeji si a toužím, abys ochraňoval mé oči před všetečnými pohledy, můj sluch před marnivými řečmi, Pane, odejmi mi zalíbení v tělesných věcech, učiň mi odporným všechno pomíjivé, a zbav mne tělesné změkčilosti. Proto vydávám dalších pět bolestných vzdechů:

Jako, Pane, Tvá hlava klesala v bolesti a nepohodlí,
Tvé hrdlo bylo krutě zraněno,
Tvůj čistý obličej zalitý tvou krví a slinami rouhačů,
Tvá barva pobledla a zsinala,
a zhroutila se Tvá krásná postava,

tak, mi dej, Pane, oblíbit si tělesné nepohodlí a vyhledávat můj odpočinek jen v Tobě, ochotně snášet zlo, jež mi druzí připraví, toužit po potupě, prchat před vlastními žádostmi a odumřít všem svým choutkám. Znovu desetkrát bolestně vydechuji:

Ó, Milovaný Pane, jako byla proražena Tvá pravá ruka,
probita Tvá levice,
jako bylo napjato Tvé pravé rámě,
a bolestně roztaženo rámě levé,
jako byla probodena Tvá pravá noha,
a proklána levá,
jako jsi visel v mdlobě,
a s hroznou únavou všech svých božských údů,
a jako byly Tvé něžné údy tak pevně přibity na kříž, že ses nemohl ani pohnout,
a Tvé tělo na mnoha místech zalito horkou krví,

tak, láskyplný Pane, toužím, abych v strasti i slasti k Tobě byl pevně přibit, aby všechny schopnosti duševní i tělesné byly upnuty na Tvůj kříž, a můj rozum i moje tužby připoutány k Tobě. Dej mi zdrženlivost k tělesným radostem, pohotovost k vyhledávání Tvé cti a chvály. Přeji si, aby nebylo na mém těle údu, který by nenesl stopy Tvého umírání a jenž by neukazoval podobnost s Tvým utrpením! Znovu k tobě pětkrát bolestně vydechuji:

Ó, Milovaný Pane, Tvé mladistvé tělo chátralo a strádalo na kříži.
Tvá znavená záda zakoušela v něm velmi tvrdý náraz.
Tvé těžké tělo klesalo.
Tvé celé tělo bylo zraněno a zmučeno.
A všechno to s radostí trpělo, Pane, Tvé srdce!

Pane, Tvé chřadnutí buď mým věčným občerstvením, Tvé tvrdé břímě mým duchovním odpočinkem, Tvé klesání mou vztyčenou pevností, všechno Tvé utrpení ať zmírní moje strasti a Tvé láskyplné srdce ať zažehne vroucím žárem moje srdce. Prosím o to těmito deseti vzdechy:

Milovaný Pane, v Tvé smrtelné úzkosti se Ti posmívali potupnými slovy,
hanebnými posunky,
zcela skleslý jsi byl ve svém srdci,
a přece zůstáváš pevný,
a láskyplně jsi za ně prosil Otce.
Ty, nevinný Beránku, byl jsi uznán rovný zločincům.
Zavrhován lotrem po levici,
vzýván však lotrem trpícím po pravici,
Tys mu odpustil veškeré hříchy.
a otevřels mu nebes ráj.

Nuže, milovaný Pane, nauč svého služebníka pevnou myslí trpět pro Tebe všechna potupná slova, posunky, skleslost a láskyplně omlouvat před Tebou všechny své protivníky. Ó, nekonečná laskavosti, dnes nabízím očím nebeského Otce Tvou nevinnou krev za svůj život plný provinění. A s pravým lotrem volám k Tobě, Pane: „Pamatuj, pamatuj na mne ve svém království!“ Nezavrhuj mne pro moje zločiny, odpusť mi všechny hříchy a otevři mi nebeský ráj. Prosím tě těmi deseti vzdechy:

Milovaný Pane, v té hodině jsi byl kvůli mně opuštěn ode všech lidí.
Tvoji přátelé se vzdálili od Tebe.
Obnažen jsi stál bez důstojnosti a šatu.
Tvá síla se zde zdála přemožena.
Nemilosrdně s Tebou nakládali, a Ty jsi vše mlčky a tiše snášel.
Ó, Tvé ubohé srdce, jež jedině dokonale znalo hroznou bolest Matčina něžného srdce! ,
Tys pohlížel na její ztrápenou tvář.
Slyšel jsi její žalostná slova.

V hodině smrtelného rozloučení jsi ji odevzdal svému učedníku, aby mu byla matkou,

a odevzdals jí svého učedníka, aby jí byl věrným synem.

Ó, spanilý vzore všech ctností, zbav mne veškeré škodlivé pozemské lásky, nezřízené věrnosti všech přátel, zbav mne veškeré netrpělivosti, dej mi pevnost proti všem zlým duchům, a laskavost ke všem prudkým lidem. Vtiskni mi, Pane, svou hořkou smrt do hlubiny mého srdce, do mých modliteb a skutků. Ó, dobrý Pane, odevzdávám se dnes věrnosti a ochraně Tvé spanilé, přečisté Matky a Tvého milovaného učedníka!

Vzývám tě, Máti Boží, těmito deseti vzdechy:

Nuže, čistá, spanilá Máti, připomínám Ti dnes Tvé bezmezné hoře, jež jsi pocítila při prvním pohledu na svého Syna rozpjatého na kříži v smrtelných úzkostech.

Tys mu nemohla pomoci.

Tvůj obličej se zastřel smutkem nad Synovým umíráním.

Tak bolestně jsi nad ním naříkala!

A on Tě dobrotivě těšil.

Jeho laskavá slova Ti rozdírala srdce.

Tvé smutné vzezření obměkčilo i tvrdá srdce.

Tvé mateřské lokty a ramena se žalostně rozepjala.

A Tvé slabé tělo bezmocně klesalo.

Tvá Něžná ústa vroucně líbala jeho stékající Krev.

Proto, Matko veškerých milostí, ochraňuj mne mateřsky v celém životě a milostivě opatruj při smrti. Ach, sladká Paní, od této hodiny chci navždy být tvým služebníkem. To je ona hrozná hodina, před níž se děsí srdce i duše, neboť potom je marné každé volání a každá prosba, pak nevím, ke komu se mám já ubohý obrátit. Proto Ti padám k nohám, nekonečná hlubino Božího milosrdenství, s vroucím úpěním svého srdce. abych se potom stal hodným Tvé slastiplné přítomnosti. Jak by mohl zoufat ten, nebo co by mu mohlo uškodit, koho Ty, čistá Máti, budeš chránit?

Ó, jediná moje útěcho, chraň mne potom před hrozným pohledem zlých duchů! Ochraňuj mne před nepřátelskými výpady! Budiž útěchou ztišen můj bolestný vzlyk! Shlédni dobrotivě očima svého smilování na moji smrtelnou slabost, podej mi něžné ruce, přijmi moji ubohou duši, a svou růžojasnou lící mne veď k nejvyššímu Soudci, abych zakotvil ve věčné blaženosti. Znovu bolestně oddechuji:

Ó, milované Zalíbení nebeského Otce, jak jsi byl i vnitřně zcela zbaven veškeré sladkosti i útěchy kromě zevnějších bolestí hořké smrti!

Tys úpěnlivě volal k svému Otci.

Svou vůli jsi dokonale spojil s jeho vůlí.

Pane, Tys žíznil tělesnou palčivou horkostí.

Tys duchovně žíznil nesmírnou láskou.

Hořkostmi tě napojili.
A když jsi vše dokonal, zvolals: Dokonáno jest!
Až k smrti jsi byl poslušný Otce.
Do jeho otcovských rukou jsi odporučil svého ducha.
Pak se Tvá vznešená duše odloučila od božského těla.

Milovaný Pane, pro tuto lásku (jež všechno vykonala), prosím Tě, abys v každém utrpení laskavě mi pomáhal, abys vždy slyšel mé volání a dal mi vůli, jež by byla ve všem vždy spojena s Tvou vůlí. Ó, uhas ve mně, Pane, žízeň po tělesných věcech, a dej mi prahnout po věcech duchovních.

Milý Pane, Tvůj hořký nápoj promění veškerá má protivenství v sladkost. A poskytni mi milost, abych byl ať stálý ve správných myšlenkách i skutcích až do smrti, a nikdy se neprovinil proti poslušnosti k Tobě.

Věčná Moudrosti, odevzdávám dnes svého ducha do Tvých rukou, abys ho pak radostně přijala i v hodinu mé smrti.

Pane, dej mi život, jenž by Ti byl příjemný, smrt dobře připravenou a konec Tebou zajištěný. Pane, kéž Tvá hořká smrt rozmnoží mé nepatrné skutky, aby v onu hodinu byly viny i pokání dokonale zaplaceny. Znovu bolestné vzdechy:

Ach, Pane, rozpomeň se, jak ostré kopí projelo Tvým božským bokem.
Jak se z něho vyřinula drahocenná rudá krev.
Jak z něho kanula živá voda.
A jak draze jsi za mne, Pane, zaplatil.
Jak ochotně jsi mne vykoupil.

Láskyplný Pane, kéž mne Tvá hluboká rána ochrání přede všemi nepřáteli, Tvá živá voda kéž mne očistí ode všech mých hříchů, Tvá rudá krev ať mne ozdobí všemi milostmi a ctnostmi. Dobrý Pane, Tvé hořké zásluhy ať mne k Tobě připoutají a Tvé dobrovolné vykoupení kéž mne na věky s Tebou spojí! A znovu bolestné povzdechy:

Ó, vyvolená útěcho všech hříšníků, sladká Královno, rozpomeň se nyní na onen okamžik, kdy jsi stála pod křížem, kdy skonal Tvůj Syn a visel mrtev před Tebou!
Ó, kolikrát jsi pohlédla vzhůru!
Jak mateřsky jsi ho vzala do náručí!
Jak věrně jsi ho tiskla na svou tvář potřísněnou krví!
Jak jsi zlíbala jeho otevřené rány a mrtvou tvář!
Kolik smrtelných ran tehdy pocítilo Tvé srdce!
Kolik vroucích, upřímných vzdechů jsi vydala!
Jak mnoho bolestných, hořkých slz jsi vyplakala!
Tak žalostně zněla Tvá slova!
Tvá krásná postava tonula ve smutku.
A od nikoho se nedalo potěšit Tvé ubohé srdce.

Nuže, čistá Paní, rozpomeň se, že jsi ustavičnou ochránkyní mého života . a mojí věrnou vůdkyní. Obracej ke mně milosrdně v každý čas laskavé oči, přijmi

mne mateřsky, kdykoli u Tebe hledám pomoc, a ve svých něžných loktech mne věrně opatruj přede všemi mými nepřáteli. Tvé rozmilé zlíbání jeho ran kéž mi vymůže u něho smíření! Tvé smrtelné rány kéž mi zjednají upřímnou lítost! Tvé vroucí vzdechy ať mi přinesou stálou touhu být s Tebou! Tvé hořké slzy kéž obměkčí mé tvrdé srdce! Tvá bolestná slova ať způsobí, že zanechám všech neužitečných řečí! Tvá smutná tvář kéž ve mně vzbudí ošklivost před jakoukoli nevázaností! Tvé útěchyplné srdce ať posilním mé pohrdání veškerou pomíjející láskou! Nové bolestné povzdechy:

Ó, jak jsi pohasla, líbezná záři věčného světla v tomto okamžiku, ve kterém má duše s díky i bolestí pod křížem objímá bezvládného Syna na klíně své zarmoucené Matky! Uhas ve mně planoucí žádosti všech neřestí!

Ó, jak jsi bylo znečištěno, jasné, čisté zrcadlo Boží velebnosti, pro svou lásku ke mně, očisti mne od vředů mých hříchů!

Ó, jak jsi byl znečištěn, krásný, jasný obraze otcovské dobroty! Obnov znovu poškozený obraz mé duše!

Jak hrozně s Tebou nakládali, nevinný Beránku! Naprav mne a polepši můj hříšný život plný vin.

Králi králů a Pane pánů, tak jako Tě nyní s pláčem a žalem objímá moje duše v Tvém ponížení, tak dej mi též, aby Tě s radostí objala ve Tvé věčné slávě!

Další bolestné povzdechy:

Milovaná, přečistá Matko, rozpomeň se nyní na svůj žalostný stav, když Ti odebrali od srdce Tvé bezvládné dítě!

Rozpomeň se na své bolestné rozloučení!

Na své bolestné kroky.

Na krvácející srdce, jež se stále vracelo k Tvému Synu.

Na věrnou stálost, kterou jsi mu samotná až do hrobu prokazovala ve všech jeho strastech.

A vypros mi na svém milém Synu, kéž ve Tvém i Jeho utrpení překonám veškeré své hoře a utrpení, kéž se uzavřu před pozemskými starostmi do jeho hrobu, aby mi svět platil jen za hořkost, kéž jenom po Něm nevýslovně toužím a kéž v Jeho chvále a Tvé službě setrvám až do hrobu.

Když to vše bratr kazatel dokončil a zaznamenal, zbývalo mu ještě něco změnit na jistém závěru, jenž se týkal Naší milé Paní. Ponechal tedy pro to prázdné místo, až by mu i to bylo sděleno. Neboť po dlouhou dobu, ani nevím kolik měsíců, trpěl vyprahlostí, takže to nemohl dokončit. Proto přišel k Naší Paní, aby to doplnila. Jednou, v noci o svátku svatého Dominika, když byly dozpívány o něm jitřní hodinky, zdálo se mu, že je v jakési světnici. Zatímco takto seděl, vstoupil dovnitř sličný mládenec s harfou a s ním čtyři jiní mladíci se šalmajemi. Jinoch s harfou přisedl k bratrovi a sáhl do strun a líbezně hrál. Bratr s rozkoší naslouchal a pravil: Ó, kdybys též přišel také tam, kde bydlím, abys mne občas povznesl a povzbudil! Jinoch se zeptal bratra, zda se už dlouho o něco snažil. Na to odpověděl: Ano. Jinoch řekl: „To je těžká věc!“ Na to se

obrátil ke čtyřem jinochům se šalmajemi a pravil jim, aby zahráli. Kdosi z nich odvětil, že dva snad stačí. Onomu jinochu však to nestačilo a proto řekl, aby zahráli všichni čtyři, a naznačil jim jakousi melodii, kterou dobře znal - ale nikoliv bratr. Na to hráli. Při tom však ani neviděl ani neslyšel nějaký strunný nástroj. Jinoši měli v rukou pouze krásný a roztomilý obrázek Naší Paní, jenž byl vyšit na šátku. Plášť Matky Boží byl purpurový - vzácná východní práce, jak pěkně se to vyjímalo. Podklad pak byl sněhobílý. Bratr se velice podivil, kochal se tímto pohledem a poznal, že chtějí dílo dokončit; nejdříve dokončili podklad. Řekli: „Sleduj!" „jak roste! Díval se, jak jej dotvářejí. Potom jeden z nich vzal jehlu s nití a přišil vpředu na plášti napříč dvě jemné stuhy. Byly velmi vkusné a zdobily Matku Boží. Tu se mu otevřely oči a on porozuměl tomu, že už skoro vůbec nepochyboval o tom, že se mu nyní dostalo oné milosti doplnit onen podklad, ono prázdné místo a duchovní obraz, což dříve tak dlouho nemohl dokončit. Neboť byl už na to zvyklý, že i dřívější věci (totiž, co už napsal), byly mu vždy zjeveny nějakým podobným způsobem. Příštího jitra dokončil své dílo. Bl.Jindřich Suso O věčné Moudrosti III

+++

NÁVŠTĚVA BETLÉMA

RÁJ BYL JEN JEDEN, JMENOVAL SE EDEN,
ADAM BYL SVEDEN, TRPÍ ZA EVU.
ZJEVENÍM PÁNĚ ZAČÍNÁ VŠAK LEDEN,
S HVĚZDOU JDE PRŮVOD KRÁLŮ KE CHLÉVU.
ZÁŘILO DÍTĚ V ÚKRYTU SVÝCH JESLÍ,
KDYŽ HOSTÉ NESLI DARY CHUDOBĚ.
A PŘESTO ZASE MNOZÍ LIDÉ KLESLI,
AŽ VZDÁLILI SE JEHO PODOBĚ,
PODOBĚ TOHO, KTERÝ SKROMNOST HLÁSAL,
ZE SVĚTSKÝCH STATKŮ MÍT JEN NUTNÝ DÍL.
KDO NECHTĚL ČEKAT, KDO SE NEPŘEPÁSAL,
PRO TOHO ZBYTEČNĚ SE NARODIL.
AŤ HOŘÍ LAMPY V TRPĚLIVÉ CHÝŠI,
AŤ V PROSINCI SE NARODÍ I V NÁS!

Vlasta Tylová"

+++

KDO POTĚŠÍ JEŽÍŠE V BETLÉMĚ

Mnoho lidí přichází k Betlému ze zvědavosti, často proto, aby se o Vánocích sami potěšili pohledem na Spasitele lidstva, přicházejícího na svět v lidském těle, docela bezbranném. Pod tímto dojetím jejich srdce radostí poskočí. Mnozí lidé si po zajištění svého blahobytu a pohody chtějí opatřit ještě své štěstí. Málokdo si však připomíná, že toto potěšení nejvíce potřebuje samotný Spasitel, když přichází do světa daleko od lidských příbytků, v zápachu a špíně zvířecí stáje, uložený jen v seně jesliček.

Třebaže by si Bohorodička Ježíška, vyčerpaná dlouhým putováním z Nazaretu do Betléma, mohla stěžovat na nepohodlí, přesto dokáže do toho nevlídného prostředí chléva vdechnout teplo domova. Takže je zde přece jen někdo, kdo přináší svatého Děťátku jistou pohodu a potěšení.

"*Ó, veliká láskyplná Panno!*" volá sv.Bernard, "*Tvé jméno je tak sladké a líbezné, že člověk při jeho vyslovení vzplane neutuchající láskou k tobě a k Bohu. O důstojnosti tohoto jména lze jen stěží mluvit. Lidský rozum nepronikne jeho tajemství. Duše, kterým bylo dopřáno aspoň trochu zakusit nevýslovné sladkosti tohoto jména, raději skrývají své zážitky a touží poznat ještě více, místo, aby své podivuhodné tajemství odhalily druhým.*" Blažený Jindřich Suso ujišťuje, že kdykoli vysloví jméno Maria, vzrůstá jeho důvěra a srdce se roznítí láskou: "*A co teprve ty sama, je-li jen tvé jméno tak sladké a láskyplné!*"

Svatý Albert Veliký píše, že se jméno Maria právě srovnává s vonným olejem, neboť po jménu jejího Božského Syna nade všechna jména svatých osvěžuje zemdlené, uzdravuje nemocné, osvěcuje slepé, obměkčuje zatvrzelé, posiluje a osvěžuje bojující, potírá lsti ďáblovy.

"*Tvé jméno je jako vonný olej.*" Přirozené vlastnosti masti podivuhodně znázorňují nadpřirozenou sílu jména Mariina. Olej je hojivým lékem, sílí, ulevuje, chrání.

Hojí: Rána, potřená olejem, se rychle vyčistí a zahojí. Podobně tam, kde působí jméno Mariino, ustupuje hnis hříchu, a rána se zaceluje.

Sílí: Staří zápasníci se před bojem mazali olejem celé tělo, takže je pak nepřátel nemohl snadno uchopit a tělo bylo pružnější. Podobně bojovníci Boží, pomazáni olejem jména Mariina tím, že je milují a často si je připomínají, nemohou být polapeni úklady nepřítele, anebo z nich snadno vyklouznou. Kdykoli si připomenou jméno Maria, vždy se tím posílí.

Ulevuje: Jméno Maria obměkčuje naši pýchu a upokojuje naše rozjitřená srdce jako olej, neboť jejími modlitbami kamenné srdce změkne jako vosk a jejím příkladem se naše pýcha změní v pokoru.

Chrání: Olej chrání kovy před zrezavěním, jež by je mohlo narušit. Jméno Maria uchovává a chrání duše před velikou nákazou hříchu. Jméno Mariino je posilou v pokušení a útěchou v bolesti.

Každá živoucí rostlina, ale vlastně každý tvor je tajemný, ale když nazývají svatou Pannu Růží mystickou, Maria to přijímá. To slovo tajemné není nejlépe zvoleno na místo latinského *mystica*, neboť zde nejde o libovolné tajemství, ale o tajemství nejhlubší, o tajemství Boží. Boží tajemství vyplývá ze spojení tvora s Bohem, ze spojení, k němuž se žádný tvor sám nepovznese, ale může být povznesen Bohem, pokud se k tomu dobrovolně a svobodně otevře. Maria je mystickou Růží, na níž obdivujeme úžasný kontrast mezi její krajní ponížeností a pokorou na jedné straně a na druhé straně silou a krásou Boží milosti, které z ní stejně vyzařují ušlechtilý tvar, půvabnou barvu jako líbeznou vůni.

Jaká je růže? Krásná, plná vůně, ale má v každém lístku svého květu skrytou léčivou moc. Obsahuje blahodárný olej, který si stále uchová jemnou vůni.

Maria počala z Ducha svatého Krista, tedy Hlavu Církve, a Církev počíná z vody a Ducha svatého každý článek, který přibývá k tajemnému Tělu Kristovu. Maria pečovala o svého Syna - Hlavu Církve, a Církev se stará o každé své dítko a vzdělává je naukou své Hlavy, aby v její síle mohlo být Tělo tam, kde je Hlava.

Maria je zde jen se svatým Josefem, a to už jsou dva, ale to něco znamená. Ježíš říká: „*Kde jsou dva nebo tři shromážděni v jménu mém, jsem já uprostřed nich.“* To už je shromáždění čili Církev. A Ježíš vyprošuje své Církvi jednotu: "Otče, prosím tě za ně, aby byli jedno." Maria vnáší do celého shromáždění Božího lidu zkušenost vzájemné sounáležitosti a teplo domova.

V betlémské stáji, kde Maria drží na svém klíně Boží Dítě a tři králové mu spolu s pastýři a celou živou přírodou vzdávají chválu a pokorně se sklánějí před Králem králů. Cizí králové přinášejí své dary, ale totéž očekává betlémské Dítě od každého z nás. Nemusí to být hmotné dary, ale takové, které znamenají oběť pro Spasitele. Jako zlato, přinášené třemi králi předlož svou lidskou důstojnost a božský původ, jako vonné kadidlo obětuj pro Ježíška svou ušlechtilou činnost a plány do budoucna, jako myrhu předlož Spasiteli svou odpovědnost za všechno, co vykonáš i vytrpíš pro Pána Ježíše.

Betlém je nejen místem našeho radostného rozplývání, ale také místem našeho pokání. Avšak pro široké zástupy zvyklé na činnost obrácenou navenek a jim činorodým způsobem prospěšnou je obtížné obrátit svou činnost dovnitř, proti sobě, ke své hmotné škodě, k utrpení, zjevně lidsky neužitečnému. Těžko se jim dá nějak pomoci. Většinou se z toho snaží vyplatit dobročinností. Kajícník však může Ježíška potěšit třeba i opakovaným vyznáváním svého již vyznaného a odpuštěného hříchu. Přechytralá umělá inteligence /UI/ však našeptává křesťanům, že opakované vyznávání jednou svátostně odpuštěných hříchů by zlehčovalo Boží milosrdenství. Tak UI vlastně ďábelsky odrazuje každého od takového pokání. Ve skutečnosti se tím nesleduje zlehčování Božího milosrdenství, nýbrž jde o sebepokořování, čili růst v pokoře, a otevřenosti k pravé kontemplaci, a přitom to zmenšuje očistcové tresty člověka. Způsobů pokání je mnohem víc. Pomáhat tolika dvoukolejným Božím dětem, které hlavou vyznávají Ježíše Krista, ale srdcem věží ve světě, je však dost ošidné, protože to může vrhat nespravedlivý stín na každou pomocnou ruku.

Pokání má moc z Kristova utrpení, jako duchovní lék, který lze často opakovat. /sv.Tomáš Summa th. III,84,10k6/ Jedním lidským úkonem se neodstraní všechny ostatky hříchu: protože špatný, přivedený k lepším výkonům, něco málo pokročí, aby byl lepší; množením pak výkonů přijde k tomu, že je dobrý získanou ctností." To však mnohem účinněji působí milost Boží buď jedním úkonem nebo četnějšími./III,86,5k3/ Tomáš Bahounek OP

+++

Vlasta Tylová¨

NÁVŠTĚVA BETLÉMA II

AŤ ADVENT TÍŽÍ TOUHA PO JEŽÍŠI,
ZAS MILOSTÍ SE NAPLŇUJE ČAS.
JEŠTĚ NEŽ ROZJEDE SE NA OSLÁTKU
KOBERCEM PALEM JEMU NA POČEST,
VRAŤME SE NAPŘED ZNOVU K JEZULÁTKU,
NA NEJPRVNĚJŠÍ ZE VŠECH JEHO CEST.
KAŽDÁ Z NICH ÚSTÍ DO VELKÉHO PÁTKU,
KDY KŘÍŽ SVŮJ BUDE NA GOLGOTU NÉST.
VRAŤME SE JEŠTĚ CHVÍLI K JEZULÁTKU
A VZPOMEŇME SI NA SVŮJ VLASTNÍ KŘEST.
VRAŤME SE ZPĚT, AŤ RADOST NA NÁS DÝCHNE,
VRAŤME SE K NĚMU RYCHLE, JEŠTĚ DNES!
AŤ POKOJ V DUŠI NIKDY NEUTICHNE,
ANI KDYŽ BUDE VRAŽDIT HERODES.

+++

STAČILO USNOUT NA VAVŘÍNECH

Po shození A-bomby na Hirošimu a Nagasaki si falešný vládce světa, ten dávný vrah domýšlel, že jeho světovláda vydrží navěky. Tehdy pojal sladkou iluzi, že svět je dostatečně zastrašen jeho chvilkovou převahou, takže usnul tvrdým spánkem. Jenom chvilku jásal Herodes při zavraždění neviňátek. Pouze chvilku si zdříml ďábel po ukřižování Spasitele. Nebyl to však spánek spravedlivý. Brzy ho probudila ze sladkého snění ruská A-bomba a zakrátko ještě ruská H-bomba, a zanedlouho ještě čínská repríza. Mezitím se v tomto jeho snění přehnalo celé století, a on ne a ne se probrat a stále jen leštil svou bojovou výzbroj z předešlé války.

Dnes už Čína zavádí bojový roj dronů Atlas. Zahrnuje to vozidlo s odpalovacím zařízením pro 48 dronů a podpůrné vozidlo. Jeden Atlas může ovládat roj až 96 dronů a obsáhne celý operační postup, od průzkumu přes zjištění nepřítele a zaměření cíle po jeho přesnou likvidaci. Válčení se posouvá směrem k vysoce samostatným a navzájem propojeným celkům a umělá inteligence vyhání vojenské pohlaváry z generálních štábů.

Systém Atlas může nasadit nejen drony různých typů, ale také různých velikostí. Díky tomu lze vytvořit mnohaúčelové roje dronů pro rozmanité typy úkolů. Ovládání by přitom mělo umožňovat, že jediný operátor může řídit rozsáhlé operace roje dronů. Něco takového by nebylo možné bez vysokého stupně automatizace a zapojení umělé inteligence.

Podle dostupných zpráv je zařízení Atlas možno použít k vyčerpávajícím zákrokům, při nichž je cílem zahlcení protivzdušné obrany protivníka, k přesným úderům na nebezpečné cíle nebo také k hloubkovým úderům daleko za frontovou linií. Jak se zdá, dnešní válčení se posouvá od namáhavého přemísťování válečných kolosů ke snadno pohyblivým složitě propojeným, vysoce samostatným zařízením. /Interesting Engineering 25. 3. 2026/¨

+++

NÁVŠTĚVA BETLÉMA III

NA GOLGOTĚ JE PŘICHYSTÁNA KRYPTA
A PŘEDTÍM SMRT, KŘÍŽ, MUČENÍ A LEST.
VYPROVOĎME HO NAPŘED DO EGYPTA,
PAK K NAZARETU, KDE ZRÁL PRO BOLEST.
SLOVO, JEŽ TĚLEM UČINĚNO BYLO,
TO SLOVO TĚLEM UČINĚNO JEST.
„TO JE MŮJ SYN, V NĚMŽ SE MI ZALÍBILO,"
OZVE SE Z NEBE, BUDE ZRUŠEN TREST.
TREST PRO LIDI, KTEŘÍ SE Z HŘÍCHŮ KAJÍ
A LIJÍ NA NĚJ VZÁCNÉ OLEJE,
NE PRO TY, JIŽ PŘED KRISTEM UTÍKAJÍ
A PRCHAJÍ DÁL DO GALILEJE.

Vlasta Tylová

+++

PŘEVRAT V ZÁKLADNÍ POUČCE GENETIKY

Na otázku: „Jak vzniká nová DNA?" dlouho odpovídaly učebnice genetiky tak, že slouží sama sobě jako předloha pro své vytvoření. Dvojitá šroubovice se nejprve rozepne do dvou samostatných vláken, což si můžeme představit jako rozepnutí zipu. (Zd.Brunecký Úvod do lékařské genetiky Brno 1969 LF UJEP)

Ke každému jednoduchému vláknu pak buňka dotvoří druhé vlákno. Má to snadné, protože tam, kde je na jednom vláknu DNA písmeno genetického kódu adenin, musí být na druhém tymin, a když se jinde nachází písmeno cytosin, jeho protějškem musí být guanin.

V kostce řečeno: Na začátku je jedna dvojitá šroubovice, ta se promění na dvě jednoduché šroubovice a z těch pak vzniknou dvě dvoušroubovice.

Poprvé se tahle základní poučka otřásla, když vědci objevili enzym, který umí vytvořit DNA podle předlohy v podobě jednoduché šroubovice kyseliny ribonukleové (RNA). David Baltimore a Howard Temin dostali za tento objev Nobelovu cenu. Nový objev Alexe Gao a spol. odhalil, že místo písmen genetického kódu mohou zaskočit aminokyseliny. A to je převratné!

Objev Alexe Gao a spol. ukazuje, jak málo jsou prozkoumané i procesy, které považujeme za dokonale poznané a pro další bádání docela nezajímavé. /DENG P. et al.: Protein-templated synthesis of dinucleotide repeat DNA by an antiphage reverse transcriptase. Science, DOI: 10.1126/science.aed165/

Tak výzkumy ukázaly, že základní poučka genetiky nemusí bezvýhradně platit. Všichni tvrdí, že instrukce pro tvorbu bílkovin jsou zakódovány v DNA. Objevy však ukazují, že to může být také obráceně. Bílkovina může kódovat DNA. Jak vratké jsou genetické poučky, šířené učebnicemi genetiky jako nezvratné!!

Je otázka, jak dlouho bude ještě vědcům při uznání vratkosti lidské vědy trvat, než uznají, že při Mariině početí Syna Božího hrál místo lidského genomu rozhodující roli Duch Svatý? Tomáš Bahounek OP

+++

Vlasta Tylová **NÁVŠTĚVA BETLÉMA IV**

JE ODPUŠTĚNO TĚM, KDO ZA NÍM PŘIJDOU
JAK CELNÍK NEBO MÁŘÍ Z MAGDALY.
OPUSTÍ PRO NĚJ VŠE A ŽIVÍ S BÍDOU,
KDYŽ VŠECHNO ZLATO CHUDÝM ROZDALI.
MLÁDENEC, KTERÝ PO MAJETKU PRAHNE,
SMUTNĚ SE LOUČÍ, ABY DOBŘE ŽIL.
DO VÝŠKY KŘÍŽE NIKDY NEDOSÁHNE,
KDE JEŽÍŠ RUCE K HŘEBŮM ROZPAŽIL.
SPÍŠ VŽDYCKY PROJDE VELBLOUD UCHEM JEHLY,
VŽDYŤ VELBLOUD PROJDE UCHEM JEHLY SPÍŠ
NEŽ BOHÁČI, JIŽ NIKDY NEPOSTŘEHLI,
ŽE ŽIVOT VĚČNÝ VEDE SKRZE KŘÍŽ.

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CTIH.PATRIKA KUŽELY OP

LARCHER – MEYNARD Rozjímání o životě a ctnostech sv.Otce Dominika

14. úterek Vzácná smrt svatého Otce Dominika

Vejdi v radost svého Pána. Mt 25,21.

1. Uvažujme, jak podivuhodně byl náš svatý Otce připraven na smrt. Zúčastněme se dnes v duchu jeho smrti. Připojme se k jeho prvním učedníkům a pozorujme tuto podívanou, svrchovaně dojímající srdce milovaných synů. '

Dominik jako Apoštol vítězně dobojoval Pánovy boje. Dokonal svůj běh, když věrně vykonal veškeré Boží úmysly s ním. Jeho strážný anděl, jenž byl jeho přítelem a vůdcem, volá ho dnes k účtování s Bohem a těší ho těmito sladkými slovy: „*Příteli, pojď do radosti, pojď!“* Kdo vysloví radost jeho velikého srdce nad tak slastnou novinou? S jakou láskou a s jakou vděčností velebí štědrého Boha za jeho nekonečné milosrdenství. A má se proč radovat. Může se Pánu vykázat pokladem zásluh. Vede do nebe jako trofej k slávě svého krále nesčetné množství duší, které on vyrval peklu.

Kdyby nás Bůh zavolal v tuto chvíli k sobě, anebo nám oznámil, že poslední hodinka je tu, jak by nám bylo? Běda, neměli bychom se snad proč hrozit této zprávy?

Snad by na nás žaloval čas strávený ve hříchu nebo v nečinnosti, pohoršení daná bližnímu, naše nedbalost v práci o jeho spásu - vše to by se zdvihlo proti nám. „*Jsme-li moudří, budeme čekat smrt každý den, budeme stále hotovi přijmout! ji a vydat se rádi na tu velikou cestu. Co je nejistějšího než život? Člověk je jako ptáče, nad kterým krouží ostříž, nebo jako nešťastník vidící jet proti skalisku laň, která ho měla odvést do nové vlasti.”* /B1.Jindřich Suso, Knížka o Věčné moudrosti./

2. Pozorujme, jakou lásku projevuje Dominik svým dětem, než se od nich odloučí. Jako pochodeň vrhá mocnější zář než uhasne, tak se rozhořela, jak se zdálo, duše našeho svatého Otce v této vrcholné chvíli více žhoucím ohněm láskou, kterou jeho srdce překypovalo vůči trpícím synům, a hrdinskými ctnostmi, které konal i na smrtelném loži. Zachvácen vysokou horečkou rozhodne se lehnout si v habitu na chatrný slamník a opásán řetězem. Kolem sebe má své milované děti. A když jim odkázal dědictvím lásku, chudobu a poslušnost, těší je slibem, že jim více prospěje tam, kam se ubírá, než zde na zemi. Potom se serafským výrazem ve tváři zdvihá oči i ruce k nebi a praví: „*Otče svatý, vytrval jsem v naprosté podřízenosti tvé vůli. Zachoval jsem ty, které jsi mi dal. Proto je svěřuji tobě: zachovej je, bdi nad nimi,"* Bratří se modlí *Recommendatio animae* /odporučení duše/, a když jsou u slov: Sestupte k němu svatí s nebe, spěchejte mu naproti, pánovi andělé, vezměte jeho duši a přineste ji před Nejvyššího, vzlétla jeho duše do nebe za doprovodu kúrů andělských, vzácná smrti, jak jsi záviděníhodná! Zdvíháš se země spravedlivého vyhnance a uvedeš jej do nebeské vlasti... Usilujme o to štěstí a tužme po tom, aby byli při našem smrtelném zápase s námi jako se svatým Dominikem nejsvětější Panna a náš anděl strážný. Volejme též o pomoc pro tuto chvíli, která rozhodne o naší věčnosti, samého milovaného Otce, o jehož přesvaté smrti rozjímáme. On uštědřil milost své zvláštní pomoci mnoha svým zbožným synům, kteří umírali v jeho náruči. Jak bychom byli šťastní, kdyby se nám též dostalo takového udělu! Chovejme dnes v srdci úctu ke 4.tajemství slavného růžence, Nanebevzetí, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a svatého Dominika o milost svaté smrti. Z francouzštiny přel. Br,.Patrik M.Kužela OP

+++

Vlasta Tylová **NÁVŠTĚVA BETLÉMA V**

MOCNÁŘI SOTVA ROZLOUČÍ SE S KŘESLY, +
VZDALUJÍ SE A MYSLÍ, ŽE JDOU VÝŠ.
MINULI CHVÍLI U SLAVNOSTNÍCH JESLÍ,
ODEŠLI, KDYŽ BYL VZTYČEN JEHO KŘÍŽ.
NENOS MU DARY, KTERÉ ČPÍ HNED REZEM,
CO HLODÁ MOL, KDYŽ PŘIJDE OBLEVA.
MY ALE LÁSKU S UTRPENÍM VEZEM.
CHROMÝ JDE S LOŽEM PŘÍMO DO CHLÉVA.
I KDYŽ SE ZDÁ, ŽE JEŽÍŠ LEŽÍ V SPÁNKU,
ŽE PRÁVĚ SPÍ, ANEBO USÍNÁ,
ČEKÁ NÁS DENNĚ VE SVÉM SVATOSTÁNKU,
KDE SVĚTLO NIKDY NEUHASÍNÁ.

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v **Brně**, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, http://www.cormierop.cz/, https://fastshare.cz/, https://gloria.tv/